

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **JUDr. Jarmila Veselá**, se sídlem Hradecká 3, Praha 3, správkyňe konkursní podstaty úpadce Bohemia Art, spol. s r. o., zast. JUDr. Zorou Švabíkovou, advokátkou, se sídlem Novoborská 374/29, Praha 9, proti žalovanému: **Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR**, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2007, č. j. 12 Ca 126/2005 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2007, č. j. 12 Ca 126/2005 – 32 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2005, č. j. 6881/02/Ld č.j. 6882/02/Ld (dále také jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný v odvolacím řízení zamítl odvolání stěžovatelky proti platebnímu výměru okresní pojišťovny VZP ČR Mělník č. 4140201836 ze dne 27. 2. 2002, jímž byla stěžovatelce uložena povinnost zaplatit dlužné pojistné ve výši 43 915 Kč, a dále změnil platební výměr téhož orgánu ze dne 27. 2. 2002, č. j. 2140201835, jímž byla stěžovatelce uložena povinnost zaplatit penále ve výši 77 715 Kč tak, že zvýšil vyměřené penále na částku 113.075 Kč. Stěžovatelka jako správce konkursní podstaty společnosti Bohemia Art, společnost s. r. o. neuhradila dlužné pojistné a penále z toho důvodu, že se jednalo o pohledávky za podstatou, které nelze v konkurzu uspokojit.

V žalobě proti napadenému rozhodnutí se stěžovatelka domáhala jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení, a to z následujících důvodů. Konkurs na majetek úpadce Bohemia Art, spol. s r. o. byl prohlášen dne 15. 4. 1997. Okresní pojišťovna VZP ČR Mělník vystavila stěžovatelce platební výměry za období od dubna roku 1997 do prosince roku 2000. Stěžovatelka brojila jednak proti způsobu, jakým bylo dlužné pojistné vyčísleno, když nebyla nijak rozlišena dlužná částka a přirostlé penále vzniklé před prohlášením konkursu, která by představovala předkonkursní pohledávku, a dlužná částka s penále vzniklé po prohlášení konkursu, které jsou pohledávkami za konkursní podstatou. Stěžovatelka vyjádřila nesouhlas s názorem žalovaného, že vznik pohledávky na pojistném se řídí splatností mzdy. Penále, které k dlužné částce přirostlo po datu prohlášení konkursu, je podle názoru stěžovatelky dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů (platného do 31. 12. 2007, dále jen „ZKV“) vyloučeno z uspokojení v konkursním řízení. Naproti tomu penále za předchozí zdaňovací období předcházející prohlášení konkursu má být do konkursu přihlášeno. Stěžovatelka zdůraznila, že není oprávněna ani povinna platit v konkursním řízení penále uložené platebními výměry.

Městský soud rozhodl o žalobě napadeným rozsudkem, jímž žalobu zamítl. V odůvodnění stručně zrekapituloval průběh řízení, žalobu i vyjádření žalovaného i obsah správního spisu. Z rozhodnutí Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 15. 4. 1997 městský soud zjistil, že na majetek plátce pojistného Bohemia Art, společnost s.r.o., byl prohlášen konkurz dne 15. 4. 2007, přičemž konkursním správcem byla ustanovena stěžovatelka, na niž tím přešla povinnost plnit funkci zaměstnavatele dle § 14 a) zákona č. 328/1991 Sb. Dále městský soud stručně vyložil obsah prvoinstančních platebních výměrů i rozhodnutí žalovaného o odvoláních proti těmto platebním výměrům a usoudil, že žaloba není důvodná. Městský soud vyložil ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, z něhož vyplývá, že rozhodným obdobím, z něhož se zjišťuje vyměřovací základ, je kalendářní měsíc, za nějž se pojistné platí. Ani vyměřovací základ, ani kalendářní měsíc a ani pojistné tedy nelze podle názoru městského soudu dělit na jednotlivé dny. Podle ustanovení § 9 odst. 2 citovaného zákona pak pohledávka pojistného vzniká dnem, který je v organizaci určen pro výplatu mezd za kalendářní měsíc. Jelikož povinnost zaměstnavatele platit pojistné vzniká již prvním dnem měsíce následujícího po měsíci, za nějž se pojistné platí, vznikla předmětná pohledávka dne 1. 5. 1997. Splatnost pojistného upravovalo ustanovení § 9 zákona č. 589/1992 Sb. jako den, který je v organizaci určen pro výplatu mezd a platů za příslušný měsíc. Proto je podle názoru městského soudu nepochybné, že pohledávka pojistného za měsíc duben 1997 vznikla až po prohlášení konkurzu a jedná se proto o pohledávku za podstatou (k tomu městský soud poukázal na shodný názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 11. 4. 2007, č. j. 3 Ads 63/2006 – 65). K námitce týkající se vyloučení penále z platební povinnosti plátce z důvodu nemožnosti uspokojení této pohledávky v průběhu konkursního řízení městský soud uvedl, že tato situace byla již řešena předchozí judikaturou civilních i správních soudů, přičemž poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 6 Ads 92/2005 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. 29 Odo 565/2001. Podle této judikatury je správce konkurzní podstaty povinen uhrazovat pojistné na zdravotní pojištění v termínech a výši stanovené

veřejnoprávními předpisy. Ustanovení § 31 odst. 1 ZKV je tedy nutno vyložit tak, že tyto pohledávky jako pohledávky za podstatou je nutno uhrazovat již v průběhu konkurzu a nemusí být s nimi čekáno až na rozvrhové usnesení. Termíny úhrad však nemohou být stanoveny libovolně, nýbrž ve výši a čase určeném veřejnoprávními normami. Pokud tyto termíny nejsou dodrženy, vzniká v souladu s ustanovením § 18 povinnost zaplatit penále. Jelikož tato povinnost nastupuje ze zákona, je žalovaný oprávněn vyměřit penále prostřednictvím deklaratorního správního aktu (platebního výměru). Městský soud v otázce vymáhání penále v době trvání konkurzu rovněž vyšel z názoru Nejvyššího správního soudu, že i když se za dlužné pojistné považuje i dlužné penále, tak pohledávka žalovaného na penále zdravotního pojištění, u níž platební povinnost vzniká až po prohlášení konkurzu, nebude moci být uspokojena v konkursním řízení. To však nic nemění na tom, že platební výměr, kterým byla tato povinnost předepsána, je správným postupem žalovaného. V průběhu konkurzu sice tento platební výměr nemůže sloužit k vymáhání pohledávky žalovaného, avšak po jeho skončení může sloužit jako exekuční titul. Z uvedených důvodů městský soud žalobu zamítl.

V kasační stížnosti brojila stěžovatelka proti napadenému rozsudku z kasačního důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. v nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Namítaný kasační důvod stěžovatelka odůvodnila následovně. Především konstatovala, že daně, poplatky, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na politiku zaměstnanosti a pojistné na všeobecné zdravotní pojištění jsou dle ustanovení § 31 odst. 2 písm. d) ZKV pohledávkami za podstatou, pokud vznikly po prohlášení konkurzu. Podle jejího názoru tak může správce konkursní podstaty hradit pojistné na všeobecné zdravotní pojištění jako jeden druh pohledávky za podstatou kdykoliv v průběhu konkurzu, pokud mu to stav peněžních prostředků konkursní podstaty dovolí. Stěžovatelka se domnívá, že žalovaný neměl použít při posouzení vzniku penále ustanovení § 18 odst. 1 zákona o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, neboť ustanovení § 31 odst. 1 ZKV je ustanovením speciálním, které má být užito přednostně. Kdyby žalovaný byl aplikoval toto ustanovení, došel by k závěru, že i kdyby pojistné za období po prohlášení konkurzu bylo zapláceno až při konečném rozvrhu (nejsou-li v konkursní podstatě dostatečné finanční prostředky), správce konkursní podstaty by se nedostal do prodlení s hrazením pojistného a nevznikla by mu povinnost platit penále. Výklad žalovaného je tak podle stěžovatelky v rozporu s ustanovením § 31 odst. 1 ZKV. V závěru kasační stížnosti stěžovatelka napadla výklad rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 565/2001, jak jej zaujal městský soud. Podle jejího názoru se jednalo o jiný případ než úhradu plateb penále na všeobecné zdravotní pojištění a závěry Nejvyššího soudu tak nelze aplikovat na případ stěžovatelky. Z uvedených důvodů požadovala stěžovatelka zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení městskému soudu.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil, že Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, Okresní pojišťovna v Mělníku vydala dne 27. 2. 2002 platební výměr č. 4140201836, č. j. KV/1095/01/Lo/7, kterým uložila plátcí pojistného Bohemia Art, společnost s r. o. povinnost zaplatit dlužné pojistné ve výši 43 915 Kč do 15 dnů ode dne doručení tohoto platebního výměru. Zároveň téhož dne vydala platební výměr č. 2140201835, č. j. KV/1095/01/Lo/6, kterým uložila témuž plátcí pojistného povinnost

zaplatit penále ve výši 77 715 Kč ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení tohoto platebního výměru.

Proti těmto platebním výměrům podala stěžovatelka dne 15. 3. 2001 odvolání, v němž poukázala na to, že na plátce pojistného byl prohlášen konkurs, což znamená, že pohledávky VZP ČR – Okresní pojišťovny v Mělníku musí být rozděleny a vyčísleny ke dni prohlášení konkursu, přičemž vyčíslené penále je vyloučeno z uspokojení v konkursu dle ustanovení § 33 odst. 1 ZKV.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 30. 5. 2002, č. j. 6881/02/Ld, 6882/02/Ld tak, že odvolání vůči platebnímu výměru č. 4140201836 zamítl a platební výměr č. 2140201835 změnil v neprospěch plátce pojistného tak, že penále vyměřil znovu ve výši 113.075 Kč. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že vycházel z platné právní úpravy zákona o pojistném a ZKV, tj. z ustanovení § 14a odst. 1 ZKV, podle něhož na správce konkursní podstaty přecházejí práva a povinnosti zaměstnavatele, tedy konkrétně povinnost podle ustanovení § 5 odst. 1, 2 zákona o pojistném, z něhož vyplývá odvádět pojistné za své zaměstnance. Toto pojistné je splatné v den, který je zaměstnavatelem určen pro výplatu mezd a platů za příslušný měsíc. Není-li tento den určen, je pojistné splatné nejpozději do osmi dnů po uplynutí kalendářního měsíce, za nějž se odvádí. Podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona o pojistném pak přirůstá k neodvedenému pojistnému každý kalendářní den penále ve výši 0,1 %. Pro účely zvláštních předpisů (např. i zákona č. 328/1991 Sb.), se za dlužné pojistné považuje i dlužné penále. Žalovaný dále interpretoval ustanovení § 31 odst. 2 písm. d) ZKV ve spojení s ustanovením § 33 odst. 1 písm. a) ZKV, podle nichž je pojistné na všeobecné zdravotní pojištění pohledávkou za podstatou, vzniklo-li po prohlášení konkursu, avšak úroky z takové pohledávky jsou vyloučeny z uspokojení v konkursu, přirostly-li v době od prohlášení konkursu. Své právní závěry dále podpořil citací judikatury Nejvyššího soudu, a to rozsudkem ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. 29 Odo 565/2001. Z uvedených východisek dovodil, že pokud vznikla pohledávka ze zdravotního pojištění po prohlášení konkursu, je pohledávkou za podstatou ve smyslu § 32 odst. 1 písm. d) ZKV. Její součástí je pak i penále podle ustanovení § 18 odst. 6 zákona č. 592/1992 Sb. Podle ustanovení § 33 odst. 1 písm. a), d) ZKV je vyloučeno z uspokojení v konkursu pouze penále z pojistného existujícího ke dni prohlášení konkursu, které dále přirůstá až do dne úhrady dlužného pojistného ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. Skutečnost, že pohledávka za podstatou může být uspokojena kdykoliv v průběhu konkursu, podle žalovaného neznámá, že se plátce nemůže dostat do prodlení s placením pojistného podle § 18 odst. 1 citovaného zákona. Žalovaný proto shledal výměr dlužného pojistného ve výši 43 915 Kč oprávněný co do důvodu i výše. Penále však VZP ČR – Okresní pojišťovna Mělník vyměřila v nesprávné výši, neboť ve vyúčtování k platebním výměrům nebylo vyměřeno penále za období od 12. 1. 2000 do 12. 12. 2000. Žalovaný proto vyčíslené penále opravil na částku 113 075 Kč.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Úvodem Nejvyšší správní soud považuje za nutné vyložit stěžovatelkou namítaný důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost napadeného rozsudku způsobená nesprávným posouzením právní otázky soudem. Nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován. Tomuto kasačnímu důvodu stěžovatelka podřadila dvě zásadní námitky. V první z nich tvrdila, že žalovaný neměl použít při posouzení vzniku penále ustanovení § 18 odst. 1 zákona o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, neboť ustanovení § 31 odst. 1 ZKV je ustanovením speciálním, které má být užito přednostně. Proto podle jejího názoru v průběhu trvání konkursního řízení nevzniká plátcí pojistného penále dle citovaného ustanovení § 18 odst. 1 zákona o pojistném. Další námitkou podřaditelnou pod tento kasační důvod pak bylo tvrzení, že městský soud nesprávně vyložil rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 565/2001, kterým argumentoval na podporu svého právního názoru.

V posuzované věci se jedná o výklad citovaných ustanovení zákona o pojistném a zákona o konkursu a vyrovnání (ZKV).

Ustanovení § 31 odst. 1 ZKV stanovuje, že nároky na vyloučení věci z podstaty (§ 19 odst. 2), pohledávky za podstatou (§ 31 odst. 2), nároky na oddělené uspokojení (§ 28) a pracovní nároky (§ 31 odst. 3) lze uspokojit **kdykoli** v průběhu konkursního řízení. Jiné nároky lze uspokojit jen podle pravomocného rozvrhového usnesení.

Podle ustanovení § 31 odst. 2 písm. d) ZKV platí, že pohledávkami za podstatou, pokud vznikly po prohlášení konkursu, jsou daně, poplatky, pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a **pojistné na veřejné zdravotní pojištění**.

V ustanovení § 33 odst. 1 písm. d) ZKV je pak obsaženo pravidlo vylučující z uspokojení pohledávek v konkursu mimosmluvní sankce postihující majetek úpadce, s výjimkou penále za nezaplacení daní, poplatků, cla, pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistného na veřejné zdravotní pojištění včas a ve správné výši, pokud povinnost zaplatit toto penále vznikla před prohlášením konkursu.

Ustanovení § 18 odst. 1 věty první zákona o pojistném stanovuje zákonné následky prodlení s placením pojistného takto: Nebylo-li pojistné nebo záloha na pojistné zaplacen

ve stanovené lhůtě anebo bylo-li zaplacen v nižší částce, než ve které mělo být zaplacen, je plátce pojistného povinen platit penále ve výši 0,05 % dlužné částky za každý kalendářní den, ve kterém některá z těchto skutečností trvala.

Zásadní právní otázku posuzované věci představuje hodnocení vzájemného vztahu ustanovení § 31 odst. 1 ZKV a § 18 odst. 1 zákona o pojistném, tedy otázku, zda ustanovení § 31 odst. 1 ZKV jako speciální právní norma deroguje použití ustanovení § 18 odst. 1 zákona o pojistném a zda tedy úpadci v době trvání konkursu přirůstá k jeho dluhu na pojistném na veřejné zdravotní pojištění penále ve výši 0,05% z dlužné částky za každý kalendářní den prodlení. Tuto otázku řešil Nejvyšší správní soud již ve své předchozí rozhodovací činnosti. V rozsudku ze dne 21. 12. 2006, č. j. 6 Ads 92/2005 - 49, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ustanovení § 31 odst. 1 věty první ZKV nelze vykládat izolovaně od věty druhé téhož odstavce, neboť upravuje dva možné způsoby uspokojení nároků v konkursním řízení. První způsob, který zahrnuje i pohledávky z titulu pojistného na veřejné zdravotní pojištění vzniklé po prohlášení konkursu, umožňuje správci konkursní podstaty nevyčkávat na rozvrhové usnesení a uhradit tyto pohledávky kdykoliv. Naproti tomu, všechny ostatní pohledávky nevyjmenované v první větě citovaného ustanovení mohou být uhrazeny až po právní moci rozvrhového usnesení. Je zřejmé, že účelem ustanovení § 31 odst. 1 věty první není umožnit úpadci neplnění závazků řádně a včas (srv. dikci „*kdykoliv*“), ale umožnit mu uhrazení pohledávek za podstatou, které vznikly po prohlášení konkursu a které se do něho proto nepřihlašují. Nejsou-li pak tyto pohledávky uhrazeny před okamžikem nabytí právní moci rozvrhového usnesení, jsou uhrazeny přednostně podle ustanovení § 32 odst. 1 věty první ZKV. Předmětem úpravy tohoto pravidla je tedy určení pořadí (doby), v jaké může být pohledávka za podstatou uhrazena, ve vztahu k jiným pohledávkám vzniklým před prohlášením konkursu, jejichž uspokojení je odvislé od pravomocného rozvrhového usnesení. Toto ustanovení však v žádném případě nedopadá na otázku termínu splatnosti té které pohledávky za podstatou, která je upravena zvláštními předpisy. Tyto předpisy také stanovují sankce za prodlení s uhrazením těchto pohledávek. Předmětem úpravy ustanovení § 18 odst. 1 zákona o pojistném je právě sankční penále za neuhrazení pojistného v zákonem stanovené lhůtě, která vzniká *ex lege* za každý kalendářní den prodlení. Jelikož předmět úpravy obou konfrontovaných ustanovení se zásadně liší, není zde v žádném případě prostor pro úvahu o užití pravidla *lex specialis* při interpretaci vztahu obou těchto ustanovení. Nejvyšší správní soud tak k této otázce uzavírá, že ustanovení § 18 odst. 1 zákona o pojistném je nutno užít i v případě, kdy je plátce pojistného v prodlení se zaplacením pojistného splatného v době po prohlášení konkursu. Správce konkursní podstaty se tak může dostat do prodlení a je povinen nést následky nesplnění svých povinností řádně a včas ve formě zákonem stanoveného penále.

O podstatně jinou situaci se však jedná v případě vymezení vztahu ustanovení § 33 odst. 1 písm. d) ZKV a § 18 odst. 6 zákona o pojistném, podle něhož se pro účely zvláštních právních předpisů za dlužné pojistné považuje i dlužné penále. Nejvyšší správní soud k tomu předně na doplnění uvádí, že při aplikaci tohoto ustanovení je nutno kontextuálně přihlédnout i k ustanovení § 19 zákona o pojistném, které stanovuje, že pokud jde o splatnost penále, způsob jeho placení, vymáhání, promlčení a vrácení přeplatku na penále, postupuje se stejně jako u pojistného, neboť v posuzované věci totiž jde právě o otázku splatnosti a vymáhání penále. V tomto ohledu dospěl Nejvyšší správní

soud již dříve k závěru, že ustanovení § 33 odst. 1 písm. d) ZKV je speciální normou vůči obecnému ustanovení § 18 odst. 6 zákona o pojistném. Po úpadci, resp. správci konkursní podstaty, proto nelze požadovat, aby uhradil dlužné penále na veřejném zdravotním pojištění v rozvrhu, pokud vznikla povinnost je zaplatit až po prohlášení konkursu, neboť tato pohledávka nebude moci být uspokojena v konkursním řízení. Nejvyšší správní soud dále dospěl k názoru, že platební výměr, kterým byl stěžovateli sdělen předpis penále pouze deklaruje již vzniklou povinnost a nesměřuje přímo k uspokojení pohledávky žalované. Během konkursu takový výměr nebude moci být užit k vymáhání dlužného penále a v důsledku jeho vydání se podle názoru zdejšího soudu nezmenší konkursní podstata (viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 21. 3. 2007, č. j. 6 Ads 19/2006 - 63, přístupný na www.nssoud.cz, o který se v napadeném rozsudku opírá i městský soud). Jak je zřejmé z napadeného rozhodnutí žalovaného, vzal toto hledisko při přezkumu napadených platebních výměrů v potaz a s odkazem na judikaturu dospěl rovněž k závěru, že platební výměr ukládající povinnost uhradit penále na zdravotní pojištění nelze v době trvání konkursního řízení vykonat.

Ke druhé námitce stěžovatelky, že městský soud provedl nesprávný výklad rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. 29 Odo 565/2001 - 145 (přístupný na www.nsoud.cz), Nejvyšší správní soud konstatuje, že se s touto námitkou rovněž neztotožňuje. Citovaný rozsudek řešil spor vzniklý z kupní smlouvy uzavřené mezi správkyní konkursní podstaty jako prodávající a žalobci jako kupujícími po prohlášení konkursu, od níž správkyně konkursní podstaty odstoupila pro nedoplnění kupní ceny. Předmětem sporu se stala část kupní ceny, kterou žalobci zaplatili a která se dle kupní smlouvy pro případ odstoupení od smlouvy pro nezaplacení kupní ceny změnila ve smluvní pokutu. Tuto částku požadovali žalobci zpět a představovala tak pohledávku za konkursní podstatou. Ratio tohoto rozsudku vzhledem k posuzované věci představuje právní argumentace Nejvyššího soudu týkající se otázky splatnosti a vymahatelnosti pohledávky za podstatou (jíž je dle § 31 odst. 2 písm. d), e) ZKV jak pohledávka z kupní smlouvy, tak i pojistné na veřejné zdravotní pojištění). Nejvyšší soud dospěl k závěru, že „... věřitel s pohledávkou za podstatou je oprávněn domáhat se v průběhu konkursu v případě potřeby její úhrady soudně i žalobou o splnění povinnosti (§ 80 písm. b/ o. s. ř.), podanou v souladu s ustanovením § 14 odst. 1 písm. d/ ZKV proti správci konkursní podstaty. Může-li být žaloba ve sporu o pohledávku za podstatou formulována i jako žaloba o splnění povinnosti (v daném případě jako žaloba o zaplacení peněžitého plnění), pak se ovšem soud, který takovou žalobu pokládá za opodstatněnou, nevyhne ani tomu, aby žalovanému (správci konkursní podstaty) určil ve vyhovujícím rozhodnutí lhůtu ke splnění této povinnosti (srov. § 160 odst. 1 o. s. ř.); nedodržení lhůty má pak za následek prodlení žalovaného (to platí bez zřetele k tomu, že plnění nelze za trvání konkursu vymoci výkonem rozhodnutí /exekucí/). Tytéž důsledky dovodil Nejvyšší soud i pro prodlení způsobené nedodržení lhůty splatnosti pohledávky (stanovené jiným způsobem, než rozhodnutím soudu). K tomu uzavřel, že „pro pohledávku za podstatou nebo pro její příslušenství lze na základě vykonatelného titulu směřujícího vůči správci konkursní podstaty dokonce nařídit výkon rozhodnutí (exekuci), a to proti správci konkursní podstaty jako povinnému, nelze jej však provést (§ 14 odst. 1 písm. e/ ZKV).“ Z vyloženého rozsudku je zřejmé, že jeho závěry lze v posuzované věci bez jakýchkoliv překážek analogicky uplatnit, přičemž skutečnost, že skutkově se jednalo o jiný druh pohledávky za podstatou než o pojistné na veřejné zdravotní pojištění, zde nehraje žádnou roli. V této souvislosti lze podotknout, že Nejvyšší správní soud se na tento judikát

Nejvyššího soudu odvolal již ve svém citovaném rozsudku ze dne ze dne 21. 3. 2007, č. j. 6 Ads 19/2006 - 63, přístupný na www.nssoud.cz), takže městský soud nikterak nepochybil, když na něm založil argumentaci napadeného rozsudku.

Jako obiter dictum Nejvyšší správní soud považuje za nutné podotknout, že městský soud se dopustil v napadeném rozsudku několika nepřesností, které však neměly zásadní dopad na přezkoumatelnost a správnost jeho rozhodnutí. Předně Nejvyšší správní soud nepřehlédl nesprávně citovaný a aplikovaný právní předpis upravující výběr pojistného na veřejné zdravotní pojištění, tj. v napadeném rozsudku uvedený zákon č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, který se samozřejmě na výběr pojistného na veřejné zdravotní pojištění nevztahuje. Vzhledem k tomu, že obsahově městský soud citoval správné znění ustanovení § 5 odst. 1 a 2 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ačkoliv explicitně citoval ustanovení § 9 zákona č. 589/1992 Sb., považoval tuto nesprávnost Nejvyšší správní soud za pouhou chybu v psaní. Jelikož stěžovatelka nenamítala nesprávnost výpočtu výše dlužného pojistného ani výši vyčísleného penále, považoval tuto otázku Nejvyšší správní soud za nespornou a v tomto ohledu napadený rozsudek nepřezkoumával.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly, žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu